

Lector: Nicoleta Arsenie
Tehnoredactor: Carmen Dumitrescu
Coperta: Florin Afoarei

Editura IDEEA EUROPEANĂ
O.P. 22, C.P. 113, București, 014780
Tel./Fax.: 021-2125692; Tel.: 021-3106618
Comenzi carte prin poștă:
Tel.: 021-2125692
E-mail: office@ideeaeuropeana.ro
www.ideeaeuropeana.ro

© Editura Ideea Europeană

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CUDALB, ILEANA

Ekidna. Insula Femeii Șarpe / Ileana Cudalb. - București :
Ideea Europeană, 2020
ISBN 978-606-594-714-6

821.135.

ILEANA CUDALB

EKIDNA. INSULA FEMEII ȘARPE

București, 2020

demografice) înțesate de itele diversiunilor continue, epicul devine efervescent în interior, generațiile fac schimb de frisoane, între diplomație și spionaj diferențele dispar, între politică, ideologie și individualism, oportunismul, egoismul și cinismul scriu istorie de interese fără glorie, dar cu un număr uriaș de victime colaterale.

Dorința de a deține controlul în acest hățis de ambassade, cu jurnaliști, cu artiști, cu sportivi, cu masonerie, cu analiști politici, cu biserică este legitimă, dar fără nici o șansă, fiindcă fiecare personaj se uzează fatal în partea sa de domino din labirint, până la schimbarea identității.

Evenimentele din jurul ambasadei din Ekidna converg spre descrierea unui ansamblu social-politic-cultural-moral terifiant ca scenă dezolantă pentru simulator: „O nebulie de nedescris afecta edificiul tinerei democrații, dar și relațiile dintre oameni. O ciupercă nimiciitoare ridica în înaltul cerului cuvinte grele, suspiciuni, insinuări, atrocități denunțate de martori protejați care spuneau lucrurilor pe nume sau lăsau să se înțeleagă gravitatea faptelor și vârtejul acesta se întorcea devastator, așternând pe pământ, rezidual, noțiuni golite de sens prin repetabilitate: drepturi, libertăți, putere, conspirație, complot, conturi, bani, bani, bani” (pag. 300).

Drumul inițierii lui Capidor Tucanus în această lume a intrigilor nesfârșite, a luptelor sălbatice pentru putere, a ambiției feroce de parvenire nu-l va face mare făuritor de basme, dar îl va conduce la înțelegerea multor sensuri despre „Calea, Adevărul și Viața” existenței actuale.

Ileana Cudalb a realizat un edificiu epic ingenios, cu tematică incitantă, captivantă, extrem de solicitantă pentru un cititor-martor activ, în măsură să dezvolte sugestiile Simulatorului în viața cea de toate zilele și în cea viitoare.

Teodor Parapiru

Motto:

„Cu fiecare om începe și se sfârșește o lume”.

(Din învățăturile lui Xatinh, demonul șarpe)

În lumea ideală pe care și-o dorea, Vupais Mora ar fi stat în birou și ar fi urmărit cu atenție pe desktop imagini de la centrul de pregătire, acolo unde ar fi evoluat cei doi mânji înseriați, Tucanus Capidor și Crisalida Mardin, pentru care el pariasse pe succes.

Dar legătura cu simulatorul promis de Xatinh-Mazichin, afectat de dispariția tulburătoarei Altea Oculata, nu era încă funcțională, așa că nu-i rămânea decât să-și imagineze lucrurile, măsurând distanța dintre el și fereastra biroului care îi oferea o perspectivă îngustă asupra realității îndepărtate.

Era de presupus că, la ora aceea, tinerii își începeau ziua, amândoi la fel, dezlipindu-și cu greu ochii și trupul păstos din somnul adânc cu vise tulburi și senzații amestecate. Peste puțin timp însă, venind din direcții opuse, era musai să se afle amândoi în același loc pe bulevard, la stația Romană, în drum spre universitate, unde îi aștepta susținerea lucrării de diplomă, un examen greu, de rezultatul căruia depindea înscrierea mai departe la cursurile postuniversitare de pregătire a emisarilor și poate, cine știe, o carieră de invidiat.

Crisalida se mai putea opri câteva minute în fața vitrinei magazinului „Eva” pentru a se privi, apreciind, în treacăt, cum i-ar fi stat rochia de lurex cu croiala imitație de catalog la balul de absolvire, știind bine că

trebuia să facă față unei concurențe acerbe din partea fetelor de bani gata, care nu mai aveau nevoie să parvină în societate, căci pâinea cea de toate zilele le era oferită pe tipsie de aur de părinții lor „dizidenți” încă de pe vremea când aceștia viermuiau în schema apusului regim hărăzit să sucumbe sub propria-i greutate, ca un animal anchilozat prin încremenirea în propriul destin și când, evident, puneau la cale edificiul democrației originale, singura găselniță de preferat odioasei dictaturi.

Tucanus reacționa mai lent, îl preocupa și pe el arderea etapelor în accederea pe scară ierarhică, dar știindu-se lipsit de șarm, avea alte frământări. Lui îi trebuia un sprijin concret, cineva care să vegheze asupra lui și care să-i asigure spatele; un binefăcător, un formator, un părinte surogat de la care să extragă esența învățaturii și, eventual, să-l uzurpe la un moment dat, exersând de pe acum ritualul macabru al scoaterii din scenă „în ordinea înmormântării”.

Inspirat de bravada seniorilor, impresionați ei înșiși de atâta altruism, care, în fond, nu era decât o gogoriță, una din acele minciuni albe, „minciuna de serviciu”, cum o numise un vajnic jurnalist, merită să-l ajute pe cel aflat în impas să iasă basma curată, tânărul își pierde noapțile urmărind interviuri interminabile cu analiști, artiști și filosofi, securiști, foști securiști, acoperiți sau închipuiți, revoltați sau delatori, încercându-se cu reziduurile urii ce invadea spațiul public și trezindu-se buimac dimineața, cu un gust amar în gură căruia nu-i găsea antidot decât în editorialele justițiarului de la cotidianul „Armagedon”.

Tucanus era deja scârbit de lumea în care trăia, dar nu avea îndemnul să-i întoarcă spatele. Un rău necesar, asta era concluzia și, avându-l ca reper în evoluția lui pe celebrul jurnalist, încerca să meargă mai departe, să

judece cu propria minte starea de lucruri și să-și compare ideile cu cele ale mahărului din presă. El nu era omul care să piardă vremea cu vitrinele magazinelor sau cu alte prostii consumiste. Prefera mai degrabă o „stacană de cafea” – avea deprinderea asta din anii de liceu, când se mai obișnuia educarea prin muncă a elevilor și studenților, în tabere, la muncile agricole – și, cum mai era puțin timp până la începerea examenului, se oprea la Terasa Doina. Se uita în jur și-i făcea semn din degete băiatului cu tolba de ziare care-și aștepta mușteriii pe trotuar moțâind și frecându-și ochii puchinoși ca să alunge somnul și ispita culcușului moale ascuns vederii de tufișul de dracilă cu frunze argintii scânteind în soarele dimineții ca o arteziană japoneză.

Tucanus iubea momentul, îi plăcea să-l vadă pe marginal executând comanda cu spinarea frântă în așteptarea monedei care cu greu ieșea la iveală din buzunarul pantalonului său strâmt.

La ora opt fără zece, fix, Tucanus și Crisalida trebuiau să se afle deja pe sensul de mers către clădirea năclăită de smog și graffiti a universității din centrul capitalei. Fata mai putea răspunde din mers unei femei care o întreba de unde să ia autobuzul spre Dămăroaia, iar ea, concentrată cu gândul la victorie, o îndruma spre stația de autobuz către Drumul Taberei, în cu totul alt sens. Ulterior, dându-și seama de greșeală, ar fi chicotit ca de o glumă bună, oricum tanti aceea nu avea un examen de dat! Intra apoi cu sufletul la gură în holul întunecos al universității, îmbâcsit de mirosuri râncede, și se oprea în fața sălii de examen, unde Tucanus, ajuns înaintea ei, stătea cu picioarele îndepărtate și cu mâinile înfipte în pernuțele soldurilor cărnose, părând că-i barează drumul. Se gândea că poate îi trecuse prin cap androgenului să o scoată din competiție, să o împiedice să intre în sala

de examen, așa părea de neclintit în poza lui semeată. Nu s-ar fi gândit o clipă că zarurile căzuseră în dreptul lor, la amândoi, și că aveau să meargă pe același drum îngust al devenirii mulți ani de-acum încolo.

La terminarea examenului, trimisul lui Vupais avea să-i înștiințeze că fuseseră selectați pentru corpul de elită al emisarilor și că, în toamnă, aveau să plece în vederea instruirii în *compound*, la centrul de pregătire din Ekidna, centru ce funcționa sub înaltul patronaj al Institutului de Studii Zonale și care aparținea Ministerului de Externe. Știrea, ca și faptul în sine erau musai să îl năucească pe orgoliosul Tucanus și pe Crisalida, de altfel. Era vorba de noroc sau poate de rezultatele lor la învățătură? În sinea lor, desigur, puteau găsi umilitor faptul că aveau să împartă unul cu celălalt această onoare. Vupais și-l imagina pe Tucanus dezamăgit de situație, obligat să stea pe același piedestal cu una dintre urmașele Evei, iar pe Crisalida, profund dezgustată de tovărășia unui tip prea devreme unsuros, cum se exprimase ea la adresa colegului într-un cerc de prieteni.

Năucă, de data asta din cauza altor sentimente, fata aleargă înapoi prin orașul care nu-i mai oferea decât un petic de cer și o băltoacă de noroi. Când ajunse acasă, constată că se stropise cu zoi din cap până-n călcâie. „O vacă, asta ești!” Cu totul surprinzător, ocară îi făcu bine și curând se liniști. Viitorul nu mai era balaurul amenințător care îi alungase somnul până atunci.

*

Când lucrurile i se par omului încremenite într-un clișeu care nu îl motivează, fie se revoltă, și de aici poate rezulta progresul, fie se retrage în universul lui intim, într-un laborator, simulator, derulând tot felul de experimente până într-acolo, încât imaginația lui ajunge să nască monștri.

(Din convingerile lui Vupais Mora, ziditorul de orgolii.)

Tucanus și Crisalida își imaginaseră *compound*-ul centrului de pregătire semănând cu o garnizoană medievală, delimitată de relieful natural, de clădirile cămineilor de locuit sau clădirile administrației. Dar, cum aveau să realizeze mai târziu, în mijlocul centrului de pregătire se afla o cupolă uriașă ce găzduia sălile de curs și simulatorul, laboratorul în care se acționa asupra personalității subiecților, prin imersiunile pe care urmau să le facă în realitatea virtuală, îmbinând astfel cunoștințele acumulate prin lectură cu aspecte din viață, în cadrul exercițiilor ce puneau în discuție nu doar imaginația, ci și condiția fizică a cursanților, rezistența lor la stres.

Amândoi tinerii trăiseră în lumea reală experiențe agreabile sau, dimpotrivă, dezagreabile, care îi obligaseră să se refugieze în lumea viselor, a imaginației, într-o lume virtuală, în care totul era posibil, acolo unde intervenția lor putea schimba deznodământul situației ori, spre și mai marea lor satisfacție, prin interacțiune directă cu faptele, puteau avea câteva variante de răspuns care le-ar fi dat iluzia unei puteri extraordinare, absolvindu-i astfel de teama de a greși.

Știau că aveau să exerseze în simulator situații imaginare, aplicabile în poveștile de viață ce trebuiau

să-i ajute să găsească un final acceptat. În această lume plină de promisiuni, în care individul își putea lua identități diferite, pornind de la o bază reală, eșecul era de neconceput. La fel și mimetismul – era inacceptabil – li se spusese. Orice gest neconvingător îi putea bloca pe desk, ducând la abandon, cu alte cuvinte, la descalificare, la moartea virtuală.

Când mai târziu a intrat în simulator, Tucanus, el însuși mare amator de jocuri electronice, posesor al unei colecții impresionante de DVD-uri, a avut impresia că uriașa sală semăna mai degrabă cu o capsulă spațială din filmele de *science-fiction*. Era convins că sponsorul centrului de pregătire, Xatinh Mazichin, despre care auzise că încă suferea după moartea soției sale, Altea Oculă, supranumită Femeia Șarpe, așa cum îi spuneau răuvoitorii, plusase cu asupra de măsură în relația lui cu Vupais, cel ce dovedise, dacă mai era nevoie, abilități de scenarist, regizor și producător.

Programul de pregătire susținut de softul folosit de calculatoarele alinate de jur împrejurul încăperii fusese conceput de Vupais. Pentru el mitologia Eurasiei era o continuă sursă de inspirație, astfel că, îmbinând limbajul arhaic cu termenii tehnologiei de viitor, avea să stimuleze deopotrivă creativitatea cursanților și a formatorilor. Tucanus era convins că Vupais, în ciuda criticilor care i se aduseseră, mizase pe succes și evaluările ulterioare aveau să o dovedească din plin. Tinerii, în general consumatori de pelicule științifico-fantastice, aveau astfel posibilitatea unei incursiuni în lumea fan-teziei, străduindu-se nu doar să asimileze cunoștințele impuse de program, dar să dezvolte și acele aptitudini care îi puteau ajuta mai târziu să acceadă în ierarhie.

Proiectul sugera că omenirea făcuse un pas uriaș de la Biblie la Avatar.

Un semn de întrebare rămânea totuși legat de viitorul proiectului – umblau zvonuri cum că steaua lui Xatinh Mazichin ar fi început să apună. Avera lui Mazichin, investițiile, inclusiv cele *off shore*, nu erau atât de sigure încât *leadership*-ul din capitală, vrăjit de clar-obscurul paseist pe care Vupais îl promovase, să se pună chezaș pentru el. Se demonstra încă o dată, dacă mai era necesar, că în afară de nostalgia visători, liderii actuali nu recurgeau la valorile trecutului decât dacă acestea le asigurau doza de *self-esteem* de care aveau nevoie ca să iasă în evidență în limesul atât de puțin prețuit, altfel, pragmatic, atenția lor se îndrepta spre prezentul mult mai ofertant. Trecutul făcuse carieră într-o altă epocă îmbătându-i pe vechii activiști de partid cu fermentul dulce-amar al vinului de două mii de ani, dar când macazul istoriei a pus trenul lor pe o linie moartă, oamenii înălțați de acele idealuri au găsit cu cale să dea *delete* în dreptul biografiei lor, piesa de rezistență la dosarul de cadre, și să confecționeze un alt *resume* prin metoda *copy and paste*, recurgând la memorie doar ca la o cale de acces, revizuiind-o și îmbunătățind-o în ediție de lux.

Era de așteptat ca *expatul* Xatinh Mazichin, locuind pe insula care ieșise de curând de sub tutela craiului roșu, să fi crezut că ministeriabilii din țară au rămas cantonați în mitologie. El nu avea de unde să știe că în capitală liderii aveau acum alte modele de urmat, alte îndemnuri de luat aminte. Fiind oameni ai vremii, erau hotărâți să folosească experiența înaintașilor doar atât cât era în interesul lor, dacă asta le asigura un ascendent, îi propulsa pe o orbită mai aproape de cercul de putere, unde să fie priviți altfel decât ca niște alogeni nedoriți, atunci da, puneau trecutul la treabă în folosul viitorului. Dacă nu, mai bine lipsă!

Respectiv, în schimb, știind că oportunitatea și graba de a obține foloase imediate l-ar fi putut limita la o abordare superficială, a ales să meargă neabătut pe drumul lui, dovedind în final că intuise lucrurile corect. Încurajându-l pe Mazichin să doneze țării-mamă terenurile pe care le deținea pe insulă, în vecinătatea amfiteatrului Hades, el a deschis calea unei colaborări profitabile pentru ambele părți. Îl încurajase pe Mazichin să pună umărul la înființarea centrului de pregătire de la Ekidna, lăsându-l să creadă că poate avea acces la cel mai înalt nivel politic, și, astfel, crease un program care avea să acționeze asupra conștiinței oamenilor, ca rotițele unui ceasornic elvețian, determinând viitorul prin relația timp-calitate în folosul tuturor. Până de curând, vechea Școală de cadre a Ministerului de Externe suplina cerințele unui centru de formare profesională și toată lumea fusese de acord cu bibliografia impusă de aceasta, Vupais, însă, urmărirea să impună o ideologie nouă. În viziunea lui, formarea tinerilor emisari era de neconceput fără o motivație puternică. Oamenii fac istoria, spunea, relația cu tinerii trebuie să se bazeze pe încredere, pe respect, un deosebit respect – expresie la mare preț în cancelarie și încă mai mare în afara ei –, dar și pe recompense, lucru cu care, de altfel, toată lumea era de acord.

Majoritatea celor din minister se îndoiau de un proiect în care trecutul glorios să nu fie bazat pe reziduurile unei culturi vechi, perpetuate prin tradiții, obiceiuri, cutume. Ei găseau că mândria națională era singura cale prin care ar fi putut determina capacitatea tinerei generații de a decela faptele, or, Vupais tocmai aici se plasa în opoziție cu toată lumea, uneori riscând chiar să cadă pradă unor mașinațiuni. Îl salva un demon mic

ascuns în ureche care îi sufla tot timpul: „Zi ca ei și fă ca tine! Vei reuși. Vei reuși. Vei reuși.”

Dintre toți cei pe care îi inclusese în programul de pregătire, Tucanus Capidor i se păruse a fi cel mai demn de încredere, prin receptivitatea constantă de care dăduse dovadă și prin abnegația cu care își îndeplinise obligațiile după înscrierea la cursurile de pregătire. Putea spune că și reciproca era valabilă.

Pentru tânărul aspirant, Vupais era omul providențial, chiar îi spusese asta în câteva rânduri, era cel care îl îndreptase spre un domeniu atât de complex, ca un părinte grijuliu, altul decât cel pe care îl avusese în timp real și care l-a abandonat prea de timpuriu printr-o moarte subită. Din evaluarea lui, știa că lucrurile nu puteau rămâne mereu aceleași. În mintea crudă a băiatului, răvășită de durere nu pentru părintele laș, refugiat în moarte, absolvindu-se de orice răspundere, ci pentru că resimțise dispariția acestuia ca pe o nedreptate personală, cuvântul „mentor” ar fi putut avea o semnificație deosebită – un fel de semizeu –, un profesor care își asuma rolul de formator. Aici, tânărul era deficitar.

Tucanus nu era în stare să fie formator, lăsând la o parte că nici nu-i plăceau copiii, tot ce conștientiza era faptul că îi ura. Gândește pozitiv, era povățuitor pe care tatăl lui i-o servise ori de câte ori era vorba să reclame un abuz din partea pușlamalelor din cartier. Și Tucanus suferise până atunci de două ori: o dată, pentru că tatăl nu mișcase măcar un deget în apărarea lui, deși vedea că el singur nu reușea să-i răzbească pe derbedei, și, a doua oară, din cauza neputinței de a le aplica o corecție bună când îl strigau *barilu*. Cineva îi spusese că în limba spaniolă asta înseamnă *butoi*. Practic, cuvântul străin nu avea nicio semnificație în limba vorbită în familie sau în școală, dar pentru că i-l atribuiseră Telescop, cel pe care